

Vai Trò Của Kinh Thánh

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: 1 Cô-rinh-tô 5:1-13, 2 Cô-rinh-tô 2:5-10, 1 Cô-rinh-tô 6:1-13, 1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:1-8, 1 Cô-rinh-tô 6:19-7:9.

CÂU GỐC: “Anh em há chẳng biết rằng thân thể mình là đền thờ của Đức Thánh Linh đang ngự trong anh em, là Đấng mà anh em đã nhận bởi Đức Chúa Trời, và anh em chẳng phải thuộc về chính mình sao? Vì chúng anh em đã được chuộc bằng giá cao rồi. Vậy, hãy lấy thân thể mình làm sáng danh Đức Chúa Trời” (1 Cô-rinh-tô 6:19, 20).

Bộ não của chúng ta giống như miếng bọt biển: bất cứ điều gì được đưa đến cho nó qua các giác quan đều lưu lại trong đó. Có thể chúng ta không ý thức được phần lớn những gì đi vào tâm trí mình (vì nếu nhớ hết mọi điều, chúng ta sẽ không thể suy nghĩ cách rõ ràng), nhưng tất cả đều vẫn ở đó, và ở một mức độ nào đó, ảnh hưởng đến những gì chúng ta suy nghĩ, cảm nhận và hành động.

Đó là lý do vì sao chúng ta, ngay cả là Cơ Đốc nhân, vẫn rất dễ bị ảnh hưởng bởi tất cả những điều xấu chung quanh mình. Ngay từ ban đầu, Hội thánh Cơ Đốc đã phải tranh chiến với vấn đề này. Chẳng hạn, việc giữ ngày Chủ nhật đến từ đâu? Có phải hội thánh tự nhiên nghĩ ra điều đó không? Dĩ nhiên là không. Nó đến từ nền văn hóa chung quanh Hội thánh.

Và chúng ta có thể thấy nguyên tắc này đang diễn ra tại Cô-rinh-tô. Sau lời kêu gọi chống lại tinh thần bẻ phái (1 Cô-rinh-tô 1-4), giờ đây Phao-lô chuyển sang các vấn đề liên quan đến sự gian dâm, kiện tụng, mại dâm, hôn nhân và đời sống độc thân (1 Cô-rinh-tô 5-7). Các tiêu chuẩn của thế gian đã ảnh hưởng sâu rộng đến họ. Tinh thần bẻ phái được mô tả trong 1 Cô-rinh-tô 1-4 đã mở đường cho những hành vi đạo đức bị lên án trong các đoạn tiếp theo. Phao-lô tìm cách giải quyết tội lỗi này trong hội thánh như thế nào, và chúng ta có thể rút ra những bài học nào từ những điều ông viết?

* Học bài tuần này để chuẩn bị cho ngày Sa-bát, 25 tháng 7.

Bất Nhất Giữa Đức Tin Và Thực Hành

Trong suốt lịch sử Cơ Đốc giáo, các nhà thần học, mục sư và tín hữu đã nghiên cứu Tân Ước để xác định hội thánh nên có hình ảnh như thế nào. Chẳng hạn, chúng ta ngưỡng mộ hội thánh trong sách Công vụ. Nhưng chúng ta nhanh chóng đánh mất một yếu tố quan trọng: con người luôn có những vấn đề. Dường như chúng ta cũng có thể đọc Tân Ước để thấy Kinh Thánh nói gì về những điều mà một hội thánh không nên có. Các thư của Phao-lô gửi cho người Cô-rinh-tô là một điểm khởi đầu tốt cho việc này.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 5:1-13. Phao-lô mô tả tình trạng tai tiếng nào trong phân đoạn này, và vì sao điều đó lại gây kinh động như vậy?

Cụm từ “vợ của cha mình” (1 Cô-rinh-tô 5:1) cho thấy Phao-lô đang nói đến mối quan hệ loạn luân giữa một người đàn ông và kế mẫu của mình. Tình trạng này có lẽ đã được “người nhà Cơ-lô-ê” báo cáo (1 Cô-rinh-tô 1:11). Loạn luân được xem là một tội kinh khủng đến nỗi “dân ngoại cũng chẳng có như vậy” (1 Cô-rinh-tô 5:1). Thế mà giờ đây điều đó lại đang xảy ra trong một Hội thánh Cơ Đốc thời ban đầu sao? Những lời của Phao-lô trong 1 Cô-rinh-tô 5:1, 2 cho thấy ông bị chấn động trước tin báo rằng một tín hữu trong Hội thánh đang làm điều này.

Tuy nhiên, tình trạng xấu này còn trở nên tệ hơn. Phao-lô còn kinh ngạc hơn khi nhận ra rằng thay vì đau buồn về tình trạng ấy, người Cô-rinh-tô thậm chí còn tự hào về việc họ dung túng một tội lỗi như vậy (1 Cô-rinh-tô 5:1, 2). Vì thế, ông dự định sửa dạy không chỉ người đàn ông vô luân ấy mà còn cả Hội thánh, vì sự bất nhất rõ ràng giữa đức tin và cách sống của họ. Thật vậy, Phao-lô liên tục làm rõ rằng thái độ dung túng của Hội thánh đối với người đàn ông loạn luân ấy cần phải được sửa trị. Nhưng tự hào về một tai tiếng tình dục như vậy, thậm chí còn khoe khoang về điều đó (1 Cô-rinh-tô 5:2, 6)! Điều này vượt quá sức chịu đựng của Phao-lô. Những người này có vấn đề gì vậy?

Chúng ta không có lời giải thích vì sao Hội thánh tại Cô-rinh-tô lại dung túng cho người đàn ông loạn luân ấy đến vậy. Có lẽ ông ta là một tín hữu giàu có mà Hội thánh được lợi từ người ấy? Hoặc có thể vì “mọi sự đều có phép làm” (1 Cô-rinh-tô 6:12), nên họ đã không xem điều đó rất nghiêm trọng đến như vậy. Chúng ta hoàn toàn không biết rõ.

Dù lý do thật sự là gì đi nữa, thì họ đã trở nên mù lòa trước một sự vi phạm Kinh Thánh trắng trợn (Lê-vi Ký 18:7, 8). Và họ thậm chí còn tự hào về điều đó.

Có những điều nào bị Kinh Thánh lên án rõ ràng mà chúng ta, với tư cách là Hội thánh, đang có nguy cơ dung túng dưới danh nghĩa của “tình yêu thương” và “sự chấp nhận”?

Giải Quyết Những Tai Tiếng

Giải quyết các vấn đề liên quan đến tình dục luôn luôn khó khăn. Điều đó khó đối với Phao-lô, và cũng khó đối với chúng ta. Trong những tình huống này, chúng ta phải trung tín với Kinh Thánh và giải quyết vấn đề bằng sự cầu nguyện cùng tình yêu thương. Chúng ta không bao giờ được quên rằng mục tiêu của chúng ta là phục hồi.

Đọc lại 1 Cô-rinh-tô 5:1-13. Phao-lô bảo họ phải giải quyết tình trạng này như thế nào?

Phao-lô nói rõ trong 1 Cô-rinh-tô 5 rằng những tai tiếng về tình dục đòi hỏi kỷ luật Hội thánh. Ông nói rằng người đàn ông loạn luân ấy phải bị loại khỏi Hội thánh (1 Cô-rinh-tô 5:2), bị xét đoán (1 Cô-rinh-tô 5:3), bị phó cho Sa-tan (1 Cô-rinh-tô 5:5), và phải “trừ bỏ” (1 Cô-rinh-tô 5:13). Các tín hữu được dặn “đừng làm bạn” với người ấy (1 Cô-rinh-tô 5:9, 11), cũng “đừng ăn chung” với một người như vậy (1 Cô-rinh-tô 5:11). Phao-lô dùng ngôn ngữ mạnh mẽ, có thể nghe quá nghiêm khắc đối với người ngày nay, nhưng những lời của ông phải được hiểu trong bối cảnh lịch sử của thời đó. Cũng cần nhớ rằng ông đang xử lý một lối sống tội lỗi nghiêm trọng. Thông thường, trong những tình huống cực đoan, ngôn ngữ mạnh mẽ là cần thiết. Dù sao, một lời giải thích ngắn về một số cách diễn đạt cũng hữu ích.

“Hãy trừ bỏ kẻ ấy khỏi anh em” (1 Cô-rinh-tô 5:2; cũng xem 1 Cô-rinh-tô 5:13). Điều này nói đến kỷ luật Hội thánh.

“Hãy phó người như thế cho Sa-tan” (1 Cô-rinh-tô 5:5). Vì người này không chọn ở dưới sự bảo vệ của Đức Chúa Trời bằng cách sống trong sự vâng phục Ngài, người ấy sẽ dễ bị Sa-tan tấn công. Vì vậy, cách diễn đạt này có thể chỉ đơn giản có nghĩa như: “Hãy để người ấy gặt lấy kết quả của những quyết định mình.”

“Đừng làm bạn” (1 Cô-rinh-tô 5:9, 11), “đừng ăn chung” với một người như vậy (1 Cô-rinh-tô 5:11). Sự giao tiếp thân mật với những người gian dân được xem là nguy hiểm vì họ có thể ảnh hưởng khiến người khác bắt chước cách sống của họ. Trong thời cổ đại, ăn chung có thể đồng nghĩa với việc chia sẻ các giá trị. Tất cả chúng ta đều dễ bị ảnh hưởng bởi những điều chung quanh mình, và chúng ta cần bảo vệ bản thân tốt nhất có thể, đặc biệt khi đối diện với những vấn đề như thế này.

“Hầu cho linh hồn người ấy được cứu” (1 Cô-rinh-tô 5:5). Kỷ luật Hội thánh mang tính phục hồi. Mục đích của nó là đưa tội nhân tình ngộ và khiến họ từ bỏ lối sống tội lỗi. Có thể đây là điều Phao-lô muốn nói qua cụm từ “hủy hoại phần xác” (1 Cô-rinh-tô 5:5). Cũng có thể người đàn ông loạn luân trong 1 Cô-rinh-tô 5 chính là người đã ăn năn được nhắc đến về sau (xem 2 Cô-rinh-tô 2:5-10). Kỷ luật Hội thánh đạt được mục đích khi tín hữu lầm lỗi được tái hòa nhập vào sự thông công của Hội thánh.

Bảo Vệ Bản Sắc Của Hội Thánh

Trong 1 Cô-rinh-tô 6:1–11, Phao-lô tiếp tục thảo luận về cách Cơ Đốc nhân nên tiếp cận những vấn đề liên quan đến những người trong Hội thánh.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 5:3, 12, 13 và 1 Cô-rinh-tô 6:1–13. Phao-lô đang cố gắng dạy người Cô-rinh-tô và chúng ta điều gì?

Từ Hy Lạp *pragma* trong 1 Cô-rinh-tô 6:1, được dịch là “việc” trong bản New King James Version, là một từ chung có nghĩa là “sự việc.” Ở đây, nó chỉ một vấn đề pháp lý. Điều quan trọng cần nhớ là 1 Cô-rinh-tô 6:1–11 không nói đến một vụ án hình sự. Thẩm quyền của tòa án dân sự trong các vấn đề hình sự được khẳng định trong Rô-ma 13:1–5. Phao-lô đề cập đến một vụ kiện tụng ngay sau khi nói về trường hợp gian dâm, giống như Môi-se đã làm trong Phục truyền Luật lệ Ký 22:22–24. Điều này cho thấy cách Phao-lô xử lý các vấn đề trong Hội thánh đặt nền tảng trên Kinh Thánh sâu sắc đến mức nào.

Việc trường hợp trong 1 Cô-rinh-tô 6:1–11 được đặt giữa các phân đoạn nói về sự gian dâm (1 Cô-rinh-tô 5; 1 Cô-rinh-tô 6:12–20) có thể cho thấy “việc” trong 1 Cô-rinh-tô 6:1 cũng liên quan đến sự gian dâm. Chúng ta không biết chắc vụ việc đó là gì, liệu là một vấn đề dân sự nhỏ, chẳng hạn như tranh chấp tài sản, hay là một vấn đề về tình dục.

Dù *pragma* ấy cuối cùng là gì, Phao-lô không vui khi thấy các tín hữu trong Hội thánh đưa nhau ra tòa dân sự. Chẳng lẽ họ, là anh chị em Cơ Đốc, không thể giải quyết vấn đề giữa vòng mình, thay vì đem sự việc ra trước “kẻ không công bình” sao (1 Cô-rinh-tô 6:1)?

Cũng có thể, như một số người giả định, những người kiện tụng trong 1 Cô-rinh-tô 6:1 là người cha và người con trong 1 Cô-rinh-tô 5:1. Dù thế nào, không cần phải hiểu chính xác vụ việc là gì mới hiểu được ý chính của Phao-lô. Điều Phao-lô quan tâm chính là bản sắc của Hội thánh với tư cách là một cộng đồng Cơ Đốc trong mắt những người ngoại. Cơ Đốc nhân không nên “vạch áo cho người xem lưng” (1 Cô-rinh-tô 6:6). Họ cũng không nên dùng các phương tiện thế tục để xét đoán những vấn đề nội bộ của Hội thánh. Trong thế giới La Mã, những người có địa vị cao hơn về tài sản hoặc chức vụ chính trị thường được ưu ái tại tòa án. Trái lại, Cơ Đốc nhân phải thực thi sự phán xét theo tinh thần của Đấng Christ và phân biệt mình khỏi các tiêu chuẩn thế tục.

Hãy suy nghĩ về danh sách các thói xấu mà Phao-lô nêu trong 1 Cô-rinh-tô 5:10, 11 và 1 Cô-rinh-tô 6:9, 10. Vì sao ông liệt kê các tội về tình dục cùng với những tội khác như thờ hình tượng, trộm cắp, tham lam và tống tiền?

Phương Thuốc Cho Tà Dâm

Đọc 1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:1-8. Phân đoạn này nói gì về mối liên hệ giữa sự nên thánh và việc kiêng tránh sự gian dâm?

Dù Phao-lô đang viết cho một nhóm người khác trong các câu Kinh Thánh trên, nguyên tắc này có thể được áp dụng rộng rãi cho tất cả Cơ Đốc nhân; tuy nhiên, điều đó vẫn dẫn đến câu hỏi: Chuyện gì đang xảy ra tại Cô-rinh-tô? Vì sao có quá nhiều vấn đề như vậy?

Một số người tại Cô-rinh-tô dường như tin rằng vì phúc âm đã giải phóng họ, nên họ được phép làm bất cứ điều gì. Họ lập luận rằng cũng như bao tử được tạo dựng cho thức ăn, thân thể được tạo dựng cho tình dục, và tình dục cho thân thể (1 Cô-rinh-tô 6:13). Phao-lô đáp lại rằng đây là một sự bóp méo về tự do trong Đấng Christ. Sự thiếu chính trực trong các vấn đề tình dục không phù hợp với bản sắc Cơ Đốc và là sự lạm dụng quyền tự do được ban cho con người qua phúc âm (Rô-ma 8:2; Ga-la-ti 5:13). Chúng ta đã được giải phóng khỏi tội lỗi, chứ không được “tự do” để phạm tội (Rô-ma 8:2; Rô-ma 6:18, 22). Thật vậy, “thân thể... vì Chúa, và Chúa vì thân thể” (1 Cô-rinh-tô 6:13). Chúng ta thuộc về Đấng Christ (1 Cô-rinh-tô 6:15), và con người chúng ta phải được thể hiện qua cách chúng ta làm. Hai điều này gắn bó không thể tách rời. Điều này được trình bày trong 1 Cô-rinh-tô 6 theo ba cách khác nhau.

Thứ nhất, chúng ta được nhận diện là những người đã **được tẩy sạch, được nên thánh và được xưng công bình** “nhân danh Đức Chúa Giê-su Christ, và nhờ Thánh Linh của Đức Chúa Trời chúng ta” (1 Cô-rinh-tô 6:11). Những tội được liệt kê trong 1 Cô-rinh-tô 6:9, 10, cũng như sự gian dâm bị lên án trong 1 Cô-rinh-tô 6:12-20, không có chỗ trong đời sống của những người đã được tẩy sạch, được nên thánh và được xưng công bình.

Thứ hai, chúng ta là **chi thể của Đấng Christ** (1 Cô-rinh-tô 6:15). Điều này có nghĩa là chúng ta phải hiệp nhất với Đấng Christ (1 Cô-rinh-tô 6:17). Vì vậy gian dâm là sự vi phạm mối hiệp nhất đó (1 Cô-rinh-tô 6:13, 15). Ai kết hợp với một người trong quan hệ tình dục ngoài hôn nhân thì trở nên “một thân” với người ấy (1 Cô-rinh-tô 6:16). Sự hiệp nhất với Đấng Christ qua Thánh Linh phải định hướng đạo đức của Cơ Đốc nhân trong các vấn đề tình dục.

Thứ ba, thân thể chúng ta là **đền thờ của Đức Thánh Linh** (1 Cô-rinh-tô 6:19, 20). Cách duy nhất để sống một đời sống thánh khiết với sự chính trực trong vấn đề tình dục là có mối quan hệ mật thiết với Đấng Christ qua Đức Thánh Linh. Ở nơi khác, Phao-lô nói đến kinh nghiệm trở nên đền thờ của Thánh Linh bằng cách dâng thân thể mình “làm của lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời” (Rô-ma 12:1).

Hãy suy nghĩ về sự đổ vỡ mà các tội tình dục đã đem đến cho nhân loại. Điều này cho chúng ta biết gì về mức độ nghiêm trọng của vấn đề này đối với Cơ Đốc nhân?

Hôn Nhân Và Độc Thân

Sự khẳng định của Phao-lô rằng thân thể “là đền thờ của Đức Thánh Linh” (1 Cô-rinh-tô 6:19) xuất hiện trong bối cảnh lời cảnh báo chống lại sự gian dâm. Là đền thờ của Thánh Linh là phương cách duy nhất để sống một đời sống thánh khiết. Hội thánh là một cộng đồng Cơ Đốc phân biệt mình với môi trường chung quanh. Chính sự hiện diện của Đức Thánh Linh làm cho điều đó trở nên khả thi.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 6:19–7:9. Phân đoạn này soi sáng như thế nào về cách một người có thể thực hành mạng lệnh “hãy tránh sự gian dâm” (1 Cô-rinh-tô 6:18)?

Có những bài học quan trọng về tình dục trong 1 Cô-rinh-tô 7. Nói một cách tổng quát, đoạn này có thể được chia thành hai phần: (1) những lời chỉ dẫn liên quan đến hôn nhân (1 Cô-rinh-tô 7:1–24) và (2) những lời chỉ dẫn liên quan đến đời sống độc thân (1 Cô-rinh-tô 7:25–40). 1 Cô-rinh-tô 7 giúp chúng ta hiểu rằng nói về tình dục là điều quan trọng và cần thiết.

Tuy nhiên, khi đọc 1 Cô-rinh-tô 7, chúng ta phải nhớ rằng Phao-lô đang trả lời những câu hỏi cụ thể liên quan đến các vấn đề trong Hội thánh Cô-rinh-tô. Nếu không, một số lời phát biểu có thể khiến người ta có ấn tượng rằng ông đánh giá thấp về hôn nhân, nhưng điều đó không đúng (1 Ti-mô-thê 4:1–3; 1 Ti-mô-thê 5:14; cũng xem Hê-bơ-rơ 13:4).

Điều đáng chú ý là mạng lệnh “hãy tránh sự gian dâm” trong 1 Cô-rinh-tô 6:18 được đặt giữa ý tưởng về sự hiệp nhất với Đấng Christ (1 Cô-rinh-tô 6:17) và việc trở nên đền thờ của Thánh Linh (1 Cô-rinh-tô 6:19). Có cách nào tốt hơn để tránh sự gian dâm không? Dĩ nhiên là không.

Đức Chúa Trời cũng đã tạo dựng tình dục, nhưng nó chỉ được vui hưởng trong hôn nhân. Tình dục là đặc ân dành cho đời sống hôn nhân giữa một người nam và một người nữ, là hình thức hôn nhân duy nhất được Kinh Thánh chấp thuận.

Khi nói “hãy tránh sự gian dâm,” Phao-lô có thể đã nghĩ đến câu chuyện của Giô-sép (Sáng thế Ký 39:6–18). Kinh Thánh nói rằng trước những lời quyến rũ đầy dục vọng của vợ Phô-ti-pha, Giô-sép “trốn ra ngoài” (Sáng thế Ký 39:18). Điều này được nhắc đến không dưới bốn lần trong Sáng thế Ký 39:6–18. Kinh Thánh không nói trực tiếp, nhưng ngụ ý rằng Giô-sép đã chờ đợi để chỉ có quan hệ tình dục trong hôn nhân (Sáng thế Ký 41:45). Ông là người đầy dẫy Đức Thánh Linh (Sáng thế Ký 41:38) và muốn làm điều đúng trước mắt Đức Chúa Trời.

Là Hội thánh, chúng ta có thể bảo vệ chính mình khỏi những quan điểm lệch lạc về tình dục đang thống trị nền văn hóa bằng cách nào?

NGHIÊN CỨU BỒ TÚC: Đọc Ellen G. White, “A Message of Warning and Entreaty,” tr. 298–308, trong sách *The Acts of the Apostles*.

Điều thú vị là trong danh sách các thói xấu ở 1 Cô-rinh-tô 5:10, 11 và 1 Cô-rinh-tô 6:9, 10, sự thờ hình tượng và say sưa được liệt kê cùng với sự gian dâm. Như Phao-lô nhắc lại trong 1 Cô-rinh-tô 10:7 (*so sánh với Xuất Ê-díp-tô Ký 32:1–6*), các lễ hội thờ hình tượng thường đi kèm với việc ăn uống quá độ, điều này mở đường cho sự gian dâm (1 Cô-rinh-tô 10:8). Ellen G. White nói:

“Không ai có thể hưởng phúc lành của sự nên thánh trong khi họ ích kỷ và tham ăn. . . . Khả năng của cơ thể con người trong việc chống lại những sự lạm dụng áp đặt trên nó thật kỳ diệu, nhưng những thói quen sai lầm kéo dài trong việc ăn uống quá độ sẽ làm suy yếu mọi chức năng của cơ thể. Trong việc thỏa mãn khẩu vị và dục vọng lệch lạc, ngay cả những người xưng mình là Cơ Đốc nhân cũng làm tổn hại đến hoạt động tự nhiên của cơ thể và làm suy giảm sức mạnh thể chất, tinh thần và đạo đức.”—*The Sanctified Life*, tr. 25, 26.

“Khi một người hoàn toàn từ bỏ bản ngã, khi mọi thần tượng giả dối bị loại khỏi tâm hồn, thì khoảng trống ấy được lấp đầy bởi sự tuôn đổ của Thánh Linh Đấng Christ. Một người như vậy sẽ có đức tin hành động bởi tình yêu thương và thanh tẩy tâm hồn khỏi mọi sự ô uế về đạo đức và thuộc linh.” — Ellen G. White, *The Home Missionary*, Tháng 11, 1893.

“Đức Chúa Trời đang tìm cách nâng chúng ta lên tiêu chuẩn cao cả, thánh khiết và thiên thượng của Ngài. Vì mục đích này, Thánh Linh Ngài không ngừng hành động trong chúng ta. . . . Những khuynh hướng tự nhiên của chúng ta, nếu không được Đức Thánh Linh của Đức Chúa Trời sửa đổi, thì sẽ mang trong chúng ta mầm mống của sự chết về đạo đức.” — Ellen G. White, Manuscript 12, 1888.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Nhiều tín hữu tại Cô-rinh-tô bày tỏ ước muốn được văn hóa chung quanh chấp nhận. Vì sao điều đó lại nguy hiểm đối với bản sắc Cơ Đốc? Chúng ta có thể làm gì để ngăn chính mình khỏi phạm cùng một sai lầm?
2. Câu hỏi tu từ của Phao-lô: “Anh em há chẳng biết rằng thân thể mình là đền thờ của Đức Thánh Linh sao?” (1 Cô-rinh-tô 6:19) khép lại một chuỗi bảy câu hỏi trong 1 Cô-rinh-tô 5–6 được mở đầu bằng công thức “Anh em há chẳng biết sao?” (1 Cô-rinh-tô 5:6; 1 Cô-rinh-tô 6:2, 3, 9, 15, 16, 19). Tất cả những câu hỏi này đều đòi hỏi một câu trả lời khẳng định và mạnh mẽ—đại loại như “Dĩ nhiên là biết.” Những câu hỏi này giúp chúng ta hiểu mối quan tâm của Phao-lô về Hội thánh như thế nào? Vì sao ngày nay chúng ta cũng nên quan tâm đến những vấn đề này?
3. Hôn nhân đến từ Đức Chúa Trời (*Sáng thế Ký 1:27, 28; Sáng thế Ký 2:18–24*) và phải được tôn trọng (*Hê-bơ-rơ 13:4*). Trong thời đại mà nhiều người xem việc tôn trọng hôn nhân là lỗi thời, làm thế nào chúng ta có thể bày tỏ cho thế gian thấy rằng hôn nhân thật sự là một món quà từ Đức Chúa Trời, được ban cho ngay trong vườn Ê-đen?